

Sygn. akt V CSK 574/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko J.W. [...] S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 września 2013 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 67 99,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2010 r. tytułem odszkodowania spowodowanego niewykonaniem przez pozwaną zobowiązania polegającego na wybudowaniu i sprzedaży na rzecz powoda lokalu mieszkalnego wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej.

Powód powołał w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Na występowanie istotnego zagadnienia prawnego wskazuje konieczność udzielenia odpowiedzi na pytania: czy dla zachowania tożsamości pełnomocnika procesowego wystarczy, że jest to ta sama osoba niezależnie od podstawy jej umocowania (upoważnienie aplikanta lub pracownika), jeżeli spełnione zostało jedno z kryteriów wskazanych w art. 87 k.p.c., czy też wymagane jest zachowanie tożsamości tej samej osoby i podstawy prawnej umocowania; czy pełnomocnik jest związany wskazaną przez siebie podstawą umocowania, czy jest nią związany sąd, czy pełnomocnik dokonujący czynności procesowej obarczonej brakami, może następnie usunąć te braki, jeżeli zmieniła się podstawa jego umocowania. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej powód połączył z zarzutem błędnego ustalenia przez Sąd Apelacyjny treści ogólnych pojęć prawnych zasadniczych dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego: szkody i związku przyczynowo - skutkowego, naruszenia art. 361 § 1 i 2 k.c., przez mylne ustalenie ich treści, jak i nadania im znaczenia sprzecznego z intencją ustawodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek

zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. Nie dotyczą rzeczywistego problemu, którego zaistnienie mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia. Krąg osób, które mogą być pełnomocnikami, wyczerpująco wyznaczony został w art. 87 k.p.c. Nie ma podstaw

do kwestionowania istnienia uprawnień opartych na dwóch podstawach umocowania. Brak apelacji w odniesieniu do podpisu osoby właściwie umocowanej do jej wniesienia podlegał uzupełnieniu w ramach postępowania naprawczego (art. 370 i art. 373 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. łączy się z obowiązkiem wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, a jego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Argumentacja uzasadnienia wniosku w odniesieniu do tej przesłanki na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego orzeczenia nie pozwala na uznanie, że jest ono oczywiście wadliwe, a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Stanowisko skarżącego nie uwzględnia konieczności wykazania wymaganych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 361 k.c.), w odniesieniu do utraconych korzyści, w także wypełnienia przyjętego zobowiązania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.